

måske finde en tilsvarende vare dér og se, hvad den koster. Ministeren må da medgive, at det ikke løser problemet.

Det løser jo heller ikke problemet, når ministeren siger, at der bliver dobbelt prismærkning inden en eventuel overgang. For dér, hvor man har brug for at kunne se det – det må ministeren da medgive mig, er det ikke korrekt? – er efterfølgende. Forlanger ministeren i virkeligheden ikke af forbrugerne, at de inden går rundt og skriver alle priserne ned i de gamle kronepriser og så giver sig til med regnestokken eller regnemaskinen i hånden, når de er i Brugsen, at stå og regne dem igennem, når overgangen er sket. Er det misforstået, at det bliver sådan? Jeg opfatter ministerens svar sådan, at det bliver konsekvensen for forbrugerne.

Frank Dahlgaard (UP):

Ministeren må vel have noget viden om, hvordan man har tænkt sig at tackle denne her situation i Tyskland og Frankrig og de lande, der er med i euroen, og som skal give slip på deres fysiske sedler og mønter, D-mark, franske franc osv., om bare halvandet år, hvis ikke hele konstruktionen bryder sammen forinden, fordi euroen falder og falder. Er der ikke en ængstelse dér? Er der ikke en debat om, hvorvidt man kan styre det?

For det er jo klart, at der er priser både i euro og i D-mark og både i euro og i franske franc i øjeblikket, men franskmændene ser selvfølgelig på de franske priser og ikke så meget på euroen, men om halvandet år er der kun euro, så har man kun den som betalingsmiddel, og så er der kun de priser, og man kan da ikke huske, hvad det skulle svare til. Vi ved jo alle sammen, at et franskbrød kan koste vidt forskelligt i den samme gade, i den samme by, så større er konkurrencen ikke. Hvilken garanti har danske lønmodtagere og pensionister for, at de ikke starter det her euroeventyr med et ordentligt fald i reallønnen og realpensionen?

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Må jeg ikke til hr. Frank Dahlgaard sige, at hvis franskbrød kan have forskellige priser i den samme by, så viser det da netop, at konkurrencen fungerer. Jeg er helt uforstående over for det raisonnement.

Det handler om, at vi vænner os til – og at alle vænner sig til, både i Tyskland og i Holland osv., hvor det foregår lige nu – hvad et et

franskbrød koster i euro. Det kan man se på i en række år, inden der kommer en omveksling mellem f.eks. den hollandske gylden og euroen. Nøjagtig ligesådan vil det være her. Man vil altså i meget lang tid kunne se, at et franskbrød til 13 kr. koster 1 euro og 75 cent. Det kan man jo se på i flere år og vurdere, om bageren sætter prisen op eller ned eller holder prisen.

Det har jeg stor tillid til at danske forbrugere også godt kan klare. Mange danske forbrugere er vant til at vurdere, hvad priserne er i fremmed valuta. Vi rejser meget på charterferie osv. Vi lærer hurtigt, hvad tingene koster i Italien for eksempel, hvis vi er på ferie dér. Så det er jeg ikke så nervøs for.

Jeg vil sige til hr. Keld Albrechtsen, at den dobbeltprismærkning jo skal bruges de år, hvor man har dobbeltprismærkning, inden den nationale valuta ombyttes med den fælles valuta. Det er jo netop for at vænne os til nogle andre størrelsesforhold på tallene, og hvad vi så får for pengene, altså hvad varerne koster.

Jeg er meget overbevist om, at markedskræfterne fungerer: Der er konkurrence mellem virksomhederne, der er i dag konkurrence mellem forretningerne på både tøj, sko og fødevarer osv. Det vil der også være, selv om det bliver en anden valuta. Der er også konkurrence i andre lande, selv om de har en anden valuta end kronen. Det er en misvisende problematisering, at konkurrence ophører ved, at vi får en anden valuta, at den kaldes noget andet. Markedskræfterne vil stadig væk fungere. Alternativt skulle man forestille sig, at en branche – nu tør jeg ikke nævne et navn på en branche – skulle blive enig om at lave en aftale, der gjorde, at man snød og brugte situationen til at skruer priserne op uretmæssigt. Så er det jo godt, at vi har en Konkurrencestyrelse, som går ind og holder øje med den slags ting. Og vi har et Forbrugerråd, og vi har meget dygtige folketingsmedlemmer, der dækker alle politiske spektre, og som også gerne vil bidrage til afklaring af den slags problemer. Det kan jo ikke lade sig gøre at »snyde« på den måde.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg kan sige til ministeren, at jeg for nylig var i Bruxelles og dér betalte for et glas fadøl, men jeg må indrømme, at jeg faktisk ikke kan huske, hvad det glas fadøl kostede. Sådan vil det vel nok i almindelighed være. Men det har heller ikke noget med sagen at gøre, at ministeren bliver ved med at henvise til, at man kan sam-